

akademický rok 2017/2018

Diplomová práce – posudek vedoucího

Jméno a příjmení studenta, vč. titulů: BcA. Renáta Pintérová

Název práce: *MILLENIAL#SURVIVAL#BLACKMAGIC*

Slovní hodnocení:

Renáta Pintérová začala na FaVU studovat ještě pod vedením Martina Zeta. Po nástupu do magisterského studia proměnila původně pouze studijní stáž na VŠVU v další regulérní studium. V posledním roce navíc žije v Budapešti a její vazby na brněnský ateliér videa postupně slábly. Zřejmě i proto sáhla k nepříliš obvyklému řešení spočívající v tom, že práci vede někdo jiný než vedoucí ateliéru. Zmiňuji tyto „biografické okolnosti“ především proto, že jsou důležité pro pochopení Renátiny diplomové práce, jejíž síla nespočívá ve vytvoření perfektního artefaktu, ale spíše v kritické reflexi vlastní situace – situace studentky umění pohybující se mezi třemi zeměmi bývalého východního bloku, respektive mezi třemi uměleckými scénami s relativně stejnou (malou) mírou participace na globálním provozu současného umění doprovázenou relativně stejnou (velkou) touhou začínajících umělkyně a umělců zbavit se příznaku exotičnosti mj. skrze splnutí s proudem dokonale post-nacionálního umění cirkulujícího na internetu.

Klíčovým slovem pro uchopení diplomové práce s krkolomným názvem připomínajícím textové zarámování instagramového příspěvku je „sebekolonizace“. Alexander Kiossev tento pojem použil k tomu, aby odlišil „silovou kolonizaci“ určitého území od dobrovolného přejímání prvků dominantní kultury ve snaze „být jako oni“. Kiossev o sebekolonizaci uvažuje jako o metafoře, není snad proto zle, když se s tímto termínem v kontextu diplomové práce zachází relativně volně. Renáta Pintérová obecnou metaforu sebekolonizace konkretizuje jako pobývání v post-internetové situaci, v níž se hledání vlastního výrazu odehrává jako výsledek permanentní interakce v digitálními obrazy cirkulujícími na internetu.

V souvislosti s formálními předobrazy své práce mluví Renáta o „banální apropriaci“. Dvojice objektů, jejichž vzhled se od prvních přípravných skic mnoho nezměnil, je podobně generická jako mnoho jiných objektů, které jsme v posledních letech mohli vidět na blížích výtvarných umělců, na Instagramu nebo na specializovaných serverech shromažďujících obrazovou dokumentaci výstav. Důležitý je podle mého názoru moment, kdy se Renáta rozhodla, že finální výrobu objektů tvořených převážně textilními materiály (ať už nakoupenými nebo vyrobenými DIY podle youtube tutoriálů), zadá někomu, kdo s podobným materiálem pracuje častěji. Zajímavost delegování řemeslné části práce na někoho jiného nespočívá v použití více než 50 let starého odstavce o konceptuálním umění Sola LeWitta, ale v samotné volbě autora – studenta VŠVU Michala Šumichrasta. Nutnost podrobněji se seznámit s jeho prací a navázat kontakt, otevřela v diplomové práci Renáty Pintérové původně nepředpokládaný vztahový rozměr, který nakonec vedl až k rozhodnutí neprezentovat objekty pouze v Brně, během obhajob a později na výstavě diplomantů, ale pokusit se uvést do pohybu jejich digitální reprodukce – ideálně umístěné na některém z blogů reflektovaných v textové části DP jako zdroje sebekolonizace.

Necelých 14 dní po odevzdání dokumentace DP (a dva dny po napsání tohoto posudku) se uskuteční pop-up výstava *FLUX FIX* v budapeštském prostoru Eleven Blokk. Samotný prostor je myslím vhodně (šťastně) zvolený. Nejedná se o standardní galerii se stabilním výstavním plánem; výstavy se tam objevují a mizí v nepravidelném rytmu a délce trvání. Přitom je to velmi fotogenický prostor a v online publicistice o budapeštské nezávislé scéně je opakovaně zmiňovaný. Renátě se podařilo ke spolupráci oslovit mladé představitelky budapeštské umělecké scény (Szilvia Bolla, Dániel Helyes, Zsófia Jauernik, Tamás Pál), z nichž snad s výjimkou předposlední jmenované, jejíž tvorba spadá do ranku v podstatě velmi tradiční figurativní malby, všichni celkem bez problémů odpovídají obrazu umělkyň a umělců sebekolonizujících se „followováním“ aktuálních trendů vizuálního umění obíhajících jak na specializovaných obrazových blozích, tak na osobních instagramových účtech.

Diplomovou práci *MILLENIAL#SURVIVAL#BLACKMAGIC* chápu jako proces narůstajícího sebe-vědomí, v němž se „banální apropiace“ posunula od nereflektované tvůrčí metody do samotného středu uvažování. Na konci tak není jen dvojice objektů, které máme možnost při obhajobě vidět, ale také množství organizační a kurátorské práce směřující ke zrealizování šance na to, co se na začátku jevílo jako poněkud naivní přání: dostat jpgy Renátiných objektů na stejná místa, ze kterých pro ně čerpala inspiraci. Jestli se to podařilo, se možná dozvíme už při obhajobě.

Otázky k rozpravě:

Jedno za slovních spojení, která mě v textové části dokumentace diplomové práce nejvíce zaujala, je „aktivní paralýza“. Mohla bys prosím toto slovní spojení uvést do nějakého explicitního vztahu ke své diplomové práci, pokud to jde?

S jakými reakcemi na svou práci ses setkala na vernisáži výstavy *FLUX FIX*?

Závěrečné hodnocení:

Dvojice objektů, na které je v Dokumentaci závěrečné práce upínána pozornost především, není alespoň pro mě nějak výrazně zajímavá. Pokud bych měl hodnotit pouze je, bylo by výsledné hodnocení horší. Práci ale považuji za konceptuální celek, v němž tyto objekty tvoří pouze jednu část a jejich dokončením práce nekončí, ale přechází do další fáze, jejíž dynamiku a trvání nelze dost dobře předpovědět. Jako tento celek považuji práci za velmi zdařilou.

Návrh klasifikace: Diplomovou práci doporučuji k obhajobě s návrhem hodnocení A.

Posudek vypracoval(a): Mgr. Jan Zálešák, Ph.D.

Datum: 5. května 2018

Podpis: